

1225 – 25. desember

**Se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede som skal bli hele folket til del.
Luk 2: 10.**

Hva er det for et stort og herlig budskap engelen forkynner her? Å, Gud, vær nådig mot oss, og åpne opp hjertene våre! Det er jo intet mindre enn at Gud er blitt som en av oss. At Gud er blitt menneske! At Gud er blitt vår bror i kjødet!

Hva sier Skriften? «Både han som helliggjør og de som blir helliggjort, er alle av en. Derfor skammer han seg ikke over å kalle dem brødre». Hvem er «den som helliggjør»? Det er Gud, den hellige, den høye, som regjerer over alle.

Hvem er «de som blir helliggjort»? Det er menneskene, de falne, syndige menneskene. Og de er alle av en, hva betyr det? De har begge samme natur, de er begge av den samme slekten. Gud og vi er medlemmer av samme menneskeslekt; Gud er menneske, vi er mennesker.

«Derfor skammer han seg ikke over å kalle dem brødre». Fordi de virkelig er brødre, når de etter kjødet har samme stamfar. Kristus tenker altså: «Hvorfor skulle jeg skamme meg over å kalle dem brødre? De er mennesker, som jeg. Og jeg er menneske som de».

Også i gjerning viste han at han ikke skammet seg overfor noen, verken for sin himmelske Far, eller for noe menneske, over å kalle dem brødre. En gang sa han til sin Far: «Jeg vil forkynne ditt navn for mine brødre. Midt i forsamlingen vil jeg lovsynge deg».

En annen gang er det overfor en kvinne, Maria Magdalena. Han sier: «Gå til mine brødre og si til dem: Jeg farer opp til min Far og deres Far, og til min Gud og deres Gud». En tredje gang overfor hele verden: «Alt dere har gjort mot en av de minste av disse mine brødre, det har dere gjort mot meg».

La oss nå ta dette sterkt inn over oss, at dette virkelig er en guddommelig sannhet! Guds Sønn er blitt vår bror! At det altså ikke bare er en velment tittel vi i kjærlighet bruker på ham. Men en sann og stor virkelighet som altså bygger på at vi er alle av én. Da må vi jo være enige om at hvis vi virkelig kunne tro dette, skulle vi vel få en glede og begeistring så vi knapt kunne leve.

Men da må vi jo også slå fast at hjertene våre er blitt så forskrekkelig ødelagt ved Adams fall. Ja, er blitt steindøde, iskalde, gjenlåst og omsluttet av så tykt vantroens mørke, når vi så lite gleder oss, elsker og lovpriser Gud.

Vi skulle jo lengte etter å fare herfra. Trangen skulle drive fram ropet: Når skal det tunge, forferdelige dekket som skjuler Guds herlighet, bli tatt bort? Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?

Og Skriften sier mye mer om dette. Vil noen spørre etter den egentlige grunnen og hensikten med at Guds Sønn skulle bli menneske, så har Guds ord de herligste trøstens ord om dette: «Siden barna har del i kjøtt og blod, fikk han selv del i det på samme måten, for at han ved døden skulle ta makten fra ham som hadde dødens makt, det er djevelen, og for å befri dem som av frykt for døden hadde vært under trelldom hele sitt liv».

Og «derfor måtte han bli gjort lik sine brødre i alle ting, for at han kunne være en barmhjertig og trofast yppersteprest i alt som angår forholdet til Gud, slik at han kunne gjøre soning for folkets synder.»

Legg nå merke til dette! Det var derfor han skulle få del i kjøtt og blod på samme måte som de fortapte barna. Så han med sin død kunne ta makten fra ham som hersket ved hjelp av døden, altså djevelen. Fordi han skulle frigjøre dem som var treller under døden. Han skulle sone for folkets synder. Han skulle være barmhjertig, medlidende og omsorgsfull.

Merk at menneske-skyld skulle betales med menneske-blod. Det var overensstemmende med lov og rett. Et menneske måtte ta straffen for det gale et menneske hadde gjort. «Så tok han blod av kvinnens blod, og gjorde dermed godt alt kvinnen hadde skadet».

Derfor var dette også Guds første løfte; at «kvinnens sæd skulle knuse slangens hode». Derfor skulle Guds Sønn bli født som menneske, og leve under den loven Gud hadde gitt menneskene, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven. Og med det gjøre oss til Guds barn. Gud skulle bli et menneskebarn, for at menneskene skulle bli Guds barn.

Denne frigjørelsen fra loven gjennom dette barnet, hadde Guds Ånd tydelig og herlig forutsagt alt gjennom profeten Jesaja: «Åket som tynget ham, staven over hans skulder, og kjeppen til den som drev ham har du brutt i stykker, som på Midjans dag. For et barn er oss født, en Sønn er oss gitt».

«Åket som tynget ham» er jo akkurat synden og loven, som trykker oss ned som en tung byrde, og som i Gal 5 kalles for «trelldommens åk». Det er loven som er «staven over vår skulder» og «kjeppen til den som drev oss», som henger som en slavedriver over oss. Den driver og plager oss i samvittigheten med våre synder, dømmes oss til døden, overgir oss til djevelen og kaster oss i helvete.

Det var denne Guds vrede, denne fryktelige tilstand under «staven over vår skulder» og «kjeppen til den som driver oss», – som vår Gideon skulle bryte i stykker, som på Midjans dag.